

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК ІІІ Ч. 10. ФИЛАДЕЛФІЯ. ПА., ЖОВТЕНЬ, 1946. ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., OCTOBER, 1946 VOL. III N. 10

МЕМОРІАЛ УКК В ПАРИЖІ

Голова Українського Конгресового Комітету, Степан Шумейко, який поїхав як його представник до Парижа, передав американській делегації на тамошню мирову конференцію довгий меморіал в українській справі.

Він мав теж конференцію з американською делегацією.

НОВИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЕПІСКОП

Папа Римський Пій XII призначив о. Данила Іванця, пароха підкарпатської церкви у Клівленді, єпископом помічником для Преосвященного Василя Такача, єпископа підкарпатської дієцезії в Америці.

Новий єпископ, родом з Ясіня, на Закарпатті, прибув до Америки молодим хлопцем. Був висвячений в 1934 р., тепер має 38 років.

ВИКЛАДИ З УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА В УНІВЕРСИТЕТІ В НЬЮ ЙОРКУ

В Коломбійському університеті в Нью Йорку, професор Кларенс Маннінг вестиме цієї зими курси про творчість Тараса Шевченка, а на веснянім семестрі про історію української літератури.

УКРАЇНСЬКА ВИЩА ШКОЛА В НЬЮ ЙОРКУ

Дня 8 вересня, відбулося в Нью Йорку святочне відкриття першої парохіяльної української вищої школи в Америці. Відкрито її заходами парохії св. Юрія під проводом оо. Василіян.

Школа є при Іст Дев'ятій вулиці, між евеню Сі й Ді.

Шкільний будинок, який парохія купила, має 52 кімнати.

ВИНАХІД УКРАЇНЦЯ

Канадський Українець др. Мирослав Сенькусь, після трілітніх дослідів винайшов спосіб кристалізації пеніциліну, що охороняє цей чародійний лік перед псуттям.

Митрополита шептицького отруїли

Український католицький часопис "Будучність Нації" з Канади, повідомляє на підставі заяв осіб які приїхали з Галичини до Америки, що більшовики отруїли Митрополита Шептицького.

Більшовики уладили у Львові бенкет, на який запросили представників російської православної церкви й української греко-католицької церкви, щоб "довести до співпраці обох церков".

Митрополит пішов на той бенкет, бо другі радили йому піти, кажучи що може це врятує українську церкву від переслідувань.

Та показалося що більшовики уплянували отруїти Митрополита, й дійсно на тім бенкеті подали йому затроєну страву. Уже вертаючи з бенкету Митрополит важко захворів на шлунок, а потім страшно мучився ще два дні, й помер серед великих терпінь.

СЕРГІЙ ТИМОШЕНКО В АМЕРИЦІ

До Злучених Держав прибув з Європи архітект Сергій Тимошенко, який свого часу був головою архітектурно-мистецького гуртка українських артистів і малярів у Харкові, а від 1922 у Львові.

Сергій Тимошенко одержав більш як 10 нагород на мистецьких виставах на Великій Україні й у Львові. В Західній Україні зладив багато замовлень на проекти церков, іконостасів, народніх домів.

Тепер він живе у братів Володимира й Степана Тимошенка у стенфордському університеті в Пало Алто, Каліфорнія.

ПРОТИ ТЕРОРУ МОСКВИ В УКРАЇНІ

Український Конгресовий Комітет вислав до державного департаменту у Вашингтоні телеграму в якій заявляє з приводу нової масової "чистки" в Україні, що це є акція російського більшовицького окупанта у тім краю.

У. К. Комітет теж зазначає що Дмитро Мануїльський є назначений Кремлем з Москви, а не українським народом.

УКК апелює щоб державний департамент інтервенував щоб Москва перепинила терор в Україні, а респектуючи Атлантийський Чартер, який вона підпи-

сала, дала Україні змогу вибрати свою владу демократичним порядком.

УКК теж заявляє що московський терор в Україні є загрозою для світового миру.

ЗІЗД УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

В Бриджпорт, Конн., відбувся 31 серпня й 1 вересня перший після воєнний зізд української молоді, який скликала Українська Ліга Молоді Північної Америки.

На зізд прибули понад 300 молодих людей з різних сторін Злучених Держав, а також і з Канади.

КОМУНІСТИ В КИТАЇ

Фреда Атлі, з Вашингтону, яка цього року була в Китаї, пише що в північній Китаї, де комуністи мають владу, вона не найшла сліду демократії. Там є тільки один голос в газеті, радіо й політиці, це голос одної комуністичної партії.

Союзянки 8 від. й комітет.

Пригадка відділам США. Коли даєте платні оголошення балів, концертів та інших імпрез, до "Нашого Життя" то тимсамим піддержуєте свою газету. Цей часопис радо містить ваші дописи про ці імпрези коли вони вже відбулися, але булоб краще колиб ви попереджували їх також платиними оголошеннями.

ВИБУХ АМУНІЦІ У ВЛАДИВОСТОЦІ

Військовий знавець Генсон В. Болдвин пише в ньюйорськмі Таймсі про великий вибух амуниції який затопив корабель і загатив порт.

Експлозія сталась цього літа, й приписують її саборажеві задля незадоволення із совітської влади яке після війни поширилось на Зеленому Клині.

У своїм звідомденні Болдвин далі пише: Демобілізовані воєнки викликали деякі місцеві неспокої, а серед українців ожив тойсам націоналістичний чи сепарастичний рух, який жив у їхній країні багато генерацій.

ЗА ЗАХІДНУ ГРАНИЦЮ ПОЛЬЩІ

Польща вже має усталену границю на сході, а про границю на заході має вирішити мирова конференція.

Нарада в Ялті заявила що Польща дістане більше території на заході, а потім в Потсдамі згодилася щоб Польща "адмініструвала" тимчасово частину німецьких східних земель. Тимчасом Польща, за згодою Москви, уже зайняла ті землі як її складову часть, й виселила з них німецьке населення, висилаючи його далі на захід.

Державний секретар Америки Джеймс Бернс заявив у Штутгарті, в Німеччині, що ті німецькі землі що їх Польща зайняла, до неї правно не належать, і про це питання має щойно вирішити мирова конференція.

КАНАДА ПРИЙМЕ ЗБІГЦІВ З ЄВРОПИ

Канадський делегат Пол Мартин заявив в Економічній і Соціальной Раді Об'єднаних Націй в Нью Йорку, що на підставі нового іміграційного плану Канада прийме багато збігців з Європи.

Він сказав, що Канада допустить європейських збігців, які є свояки канадських мешканців

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Великий Шум

Американський народ воював за принципи демократії, й коли виграв війну бажає встановити демократію у переможених і звільнених країнах. Речники американського уряду майже щодня про це заявляють, і Злучені Держави вживають усіх заходів щоб заяву перевести в діло. Саме тепер відбувається в Парижі мiрова конференція, на якій державний секретар Бірнс і сенатори Конналлі й Ванденберг обороняють засади свободи й демократії для народів Європи.

Одночасно большевицька Москва, яка зайняла сусідні країни в Європі посадила там своє військо, поліцію й шпiонську службу, й позбавила ті краї насильно усякої громадянської свободи, а до того ще ограблює їх з усього добра.

Злучені Держави не можуть одобрити той большевицький розбій, бо цим заперечилиб усе те що проголошували підчас війни, як принципи за які клали свої голови американські воїни, а також і славу свою традицію боротьби за свободу свою й других. Вони не можуть одобрити большевицький розбій також тому що цим сказалиб тим народам які Москва поневолила, що Америка, покидаючи свої засади покидає теж їх та віддає на поталу большевицьким катам.

Коли Злучені Держави стають в обороні нападених і поневолених народів в Європі, Москва зараз сcinaє крик що Америка є "проти забезпечення миру для Совітів", або просто що Америка хоче війни з Совітами.

В Америці є також не тільки комуністи але і "ліберали" які приймають ту большевицьку пропаганду Москви й повторяють її як малпи, кажучи що оборона права свободи народів в Європі це загроза війни Америки з Совітами, що іншими словами значить, що відання народів у неволю Москви є забезпеченням миру з нею, миру в Європі, й на цілому світі.

Таке "апiзерство", цебто загоджування напасників, не є нове. В 1938 році з почину англійського прем'єра Чемберлейна "загодили" були в Мiнхені диктаторів Гітлера й Муссоліні, й замість забезпечити мир — "забезпечили" війну. Тепер знову американські "ліберали" з таким самим "апiзерством" ідуть до третього диктатора, Сталіна.

Один з голосних речників "апiзерства" був секретар торговлі Генрі Воллес. Він написав собі промову в якій радив віддати Східну Європу Москві як її "сферу впливів", цебто сферу (простір) тюрми й неволі. Ту промову одобрив президент Труман, а Воллес її виголосив в Нью Йорку.

Аж коли "апiзерська" промова Воллеса викликала страшний шум і хвилю протестів в Америці й цілому світі, крім Москви, президент Труман пізнав, що зробив велику помилку своїм одобренням "політики" Воллеса. Бо неможливо щоб сам президент, державний секретар і другі члени кабінету, а теж і Конгрес, вели одну дійсно американську, принципіальну й традиційну політику — а один член кабінету силкувався перекреслити її своїм виступом.

Врешті, після великого шуму на протязі 8 днів, президент Труман покінчив з "роздвоєнням" в урядовій закордонній політиці Злучених Держав, звільняючи Воллеса з його уряду й заявляючи що уряд має тільки одну політику, і її тепер репрезентує в Парижі державний секретар Бірнс.

Тепер Воллес як приватна людина може собі вести "апiзерство" й залицяння до Сталіна, пропонуючи поширити "сферу неволі" совітської далі на захід. Однак його "політика" буде майже нешкідлива, бо за ним будуть хіба другі такісамі "ліберали", але народ не буде мати плями й докору що він через свій уряд одобрював "задобрення" Сталіна через поширення його тюрми народів.

Тепер помилка є направлена, а після досвіду, адміністрація Трумана певне вже такого не повторить.

Американський уряд тепер знову заявляє, що стоїть за свободу усіх народів, за свободу народів Східної Європи, за Атлан-

Вибори цього року

У вiторок, 5 листопада, виборчі в Америці виберуть усіх 435 нових членів палати послів, які є вибрані на 2 роки, а також 32 членів (третю част) сенату Злучених Держав. Це буде новий, 80-тий Конгрес, який збереться на першу сесію 3 січня, 1947.

Ці вибори є дуже важні. Перш усього демократична адміністрація президента Трумана бажає, щоб надалі Конгрес мав більшість сенаторів і послів демократичної партії, щоб вони могли продовжати свою політику, й переводити в життя свою програму, зокрема різні соціальні реформи.

Знову друга велика партія республіканська, яка вже не була при владі у Вашингтоні 14 років, заповідає що цим разом вона переможе настільки, що добуде більшість у Конгресі.

До виборів уже лише кілька тижнів, у яких обі великі політичні партії старатимуться перетягти на свій бік як найбільш виборців, тим більше що вислід цих виборів, а власне більшість у Конгресі, може мати значний вплив також на вислід президентських виборів у 1948 році.

Виборці в Америці є більш просвічені й свідомі як в інших краях, але всеж багато з них мало інтересуються важними питаннями ро рішаються у виборах. Багато кидають "бальоти" чи то потягають ручку у виборчій будці тільки з партійної традиції, не думаючи про вагу своїх послів.

В теперішніх часах така практика вже невістарчальна. Тепер виборці повинні більш призадуматись над тим питанням, на котрих кандидатів, і чому вони мають голосувати. Вони повинні перевірити й знати, які це кандидати, чи вони дійсно бажані як оборонці прав і кращих законів та реформи громадян, і аж тоді голосувати коли допевняться що вибір тих кандидатів є побажаний для виборців.

Виборче право це найважливіше право, якщо виборці з нього вмiло користають. Жіноцтво загалом мало інтересується "політикою" цього краю. Дуже часто не знаємо навіть хто є послом з нашого дістрікту чи сенатором з нашого стейту у Вашингтоні, хоч багато з нас навіть "голосувало" при виборах, а вже й не згадувати про послів до стейтових соймів.

Американські жіночі великі організації мають у своїх програмах спеціальні департаменти "леджіслейшен" які не тільки інформують своїх членок про різні проєктовані закони у Вашингтоні чи стейтовім соймі, що вони значать та як до них ставитися, але інформують теж про кандидатів на різні державні чи стейтові пости.

Є в Америці теж велика всекраєва організація Ліг оф вимен воторс (Ліга жінок виборців) з відділами майже не в кожному місті, яка займається головно вихованням жінок управнених до голосування. У своїх лекціях і брошурах Ліга часто добірає американським тут родженим жінкам, що вони беруть свій край та його державну керму "фор грентед", що вони мало займаються політикою, а своїм байдужнім голосуванням нехтують ті свободи рівноправності, за які довгі роки боролися піонерки жіночого руху. Ліга іноді подає натуралізованих горожан за приклад, кажучи, що вони ставляться більш совієно до справ Америки й голосують більш умiло.

Наша організація СУА на жаль не має у своїй програмі виховного департаменту про законодавство. До цього часу навіть дуже мало говорилося про те щоб інформувати наших членок про їхні права як горожанок Америки, та про все те що дало б їм можливість орієнтуватися в політиці цього краю.

Але з поступом просвіти й пізнання нашої нової батьківщини, треба сподіватися що й українки зацікавляться виборами в Америці й будуть брати в них участь.

Л-ка.

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО "ЖІНОЧА ПОМІЧ", ВІДДІЛ 3
СОЮРУ УКРАЇНОК В НЬО ЙОРКУ

— устроює —

ВЕСЕЛИЙ ОСІННІЙ БАЛЬ

В НЕДІЛЮ, 20-го ЖОВТНЯ (ОСТ. 20) 1946.

ST. GEORGE'S AUDITORIUM

217 East 6th Street, New York 3, N. Y.

ПОЧАТОК точно година 7 вечером

ВСТУП 65 Ц.

МУЗИКА И. СМІГУРА

тійський Чартер, за Чотири Свободи, а проти уступок коштом тих високих принципів, для большевицької тоталітарної диктатури.

Л-ка.

ЖІНКИ НА КОНФЕРЕНЦІЇ МИРУ В ПАРИЖІ

(Власна кореспонденція "Нашого Життя")

Це вже не перша світова конференція, де жінки приймають участь, і вже давно нікого не дивує привабливість жінок на важких, "ділових" нарадах. А всеж таки, думаємо, нашим читачкам цікаво буде довідатися, як "слабша" стать веде себе там, куди звернені очі світу.

Сміливо можна сказати, що немає такої ділянки праці на конференції, де не було б жінки. Є жінки-делегатки, що мають право засідати при круглому, чи овальному столі нарад, на місці зазначеному великою білою картою з назвою їхньої держави, зараз таки біля "чотирьох величин". Є журналістки з великих пресових та радієвих агенцій-концернів, що мають право сидіти близько стола та на спеціальних трибунах, є фотографки, що можуть підійти під самий ніс якоїсь "величини" чи "ширини" та "цикнути" їй зблизька. Є скромніші журналістки, що сидять з цілою масою журналістів (а їх три тисячки на конференції!) на місцях відгороджених уже поліцією від делегатів, та пильно записувати те, що чується крізь голосники, або "відвалювати" те, що, що десять хвилин появляється на таблиці для преси. Є навіть справжні редакційні "молі", що зарившись в кімнату для преси, працюють над статтею, забувши пригладити розвіяне волосся, та не зауваживши, що папіроска вигоряє на попельничці. Є стенотипістки, для яких призначені найкращі місця, де все видно й чується та які мають право не тільки сидіти в самому серці конференції, але навіть вияснити з кожним промовцем якесь темне місце його промови. Є телефоністки, машиністки, перекладчиці та різного роду бюралістки для потреб конференції, яких не видно на залі нарад, але праці яких потрібно кожному, що тільки має якесь відношення до конференції. Є врешті жінки — прикраси конференції, що їх здебільша видно в кулуарах, барах та сальонах Люксембургу, що одягнені в моделі паризьких великих магазинів в товаристві елегантних мужчин, сидять у гарних позах в глибоких фотелях під старовинними

гобеленами та дозволяють почастивати себе папіроскою чи аперітивом та фліртують? Бог їх знає! Може й так, а може вони покликані на те, щоб робити "політику" незалежну від залі нарад, офіційних промов, заслонену таємною усмішкою, що багато обіщує.

Є високі, виспортовані англійки, спокійні, костисті. Є веселі, розгукані американки, що почувуються "немов у себе дома" та — жують гуму. Є маленькі китайки, що щебетуть між собою своєю незрозумілою мовою та записують фресками свої нотеси. Є таємні єгиптянки з зеленими як води Нілю, очима. Найбільше є завжди усміхнених, пахучих французанок, що кожному готові сказати якусь чемність, без надуми. Є група "советок", що тримається осторонь усіх та вражає очі браком смаку в одязі. Є подьки, чешки, австралійки, канадійки перувянки та одинокі українка під чужою егідою (шильдом).

Всі ці жінки, без огляду на те, чи народилися вони над океаном, чи в горах Тибету, чи вони прийшли шумно репрезентувати свою країну, чи служити експортом у тій чи іншій комісії на конференції — кожний їх крок, жест, слово, погляд і вся праця, мають служити виключно їхній державі. А через те кожна роля, яку вони грають на конференції вимагає з них максимум енергії та зусиль, а їхня воля спрямована тільки в напрямі виконання цього завдання, яке на себе взяли.

Свідомість ваги цього завдання, витискає п'ятно на жінках з конференції. Після кількох днів, затираються різниці національності, раси, політичних переконань. Характерними, спільними рисами цих жінок стають: напружена увага, скритість, бажання здобути якнайбільше цінних вісток, замаскована жоншальянцією чемна і гладка поведінка, розважна, передумана розмова, повага.

Словом — жінки стають дипломатами. І яка шкода, що українки не мають нагоди побувати в цій справжній школі дипломатії!

Л. К.

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ СУЗАНИ Б. АНТОНІ

Сузан Бравнелл Антоні була славною американською реформаторкою й суфражисткою. Перший раз вона виступила з прилюдною промовою в 1847 році, коли мала 27 літ. Після того вона стала впливовою лекторкою. Пропагувала тверезість, скасу-

вання невілляництва, добивалась права голосування для жінок. Довгі роки була головою Нешенел Америкен Вуман Соф-фредж Ассосіейшен.

Вона жила в Рочестер, Н. Й., де в 1872 році була арештована за те, що зареєструвалась до

ВІСТІ ЦЕНТРАЛІ СУА

ЗА РОЗВИТОК ОРГАНІЗАЦІЇ

Основою розвитку кожної організації є прибуток нових членів. Організація росте зо зростом числа членів. Ми знаємо що членки й відділи Союзу Українок Америки працюють, одні більше, другі менше, але всеж без упину працюють, як для організації так теж і для загальної національної справи. Але чи багато вони працюють для зросту організації, через зріст своїх відділів у числі членства?

Порівнюючи списки членок відділів, хочби за останніх 3 роки можна сказати, що деякі відділи придбали трохи нових членок, інші цілком ні, а у деяких членство змаліло.

Колиб у нас було дійсне розуміння й дійсно щире прив'язання до своєї установи, то було б цілком інакше. Кожний відділ СУА кожного місяця придавби кілька нових членок, так що при кінці року бувби великий приріст членства, організація рослаб постійно, ставалаб щораз сильніша й моглаб зробити багато доброго діла.

Дехто мігби сказати що нема кандидаток на нових членок, що трудно їх найти. Але практика тих які вже успішно працювали, показує що так не є. У кожній громаді є ще багато українок яких дуже добре знають наші членки, бо вони з ними сусідки й сходяться мало не кожного дня, але які ще досі не є членками СУА. Чому? Чи ви коли над цим призадумались?

Перша річ, це тому що наші членки їх не заінтересували нашою організацією. А коли й згадали, то так лише "мимоходом", але серйозно не старались їх зорганізувати. Багато незорганізованих скажуть що "не мають грошей" так начеб треба бути аж багачкою щоб до СУА належати. Інші "не мають часу", знову так начеб організація вимагала кожного дня й кожної години від своєї членки. Іноді почуєте слова: Я належалаб, але не маю часу! — а за хвилину: Знаєте, часами так скучно й нудно, нема що робити й не знаю що робити.

Членка яка щиро бажає приєднати нову членку до відділу пояснить лагідно і тактовно що тут діло не в грошах, що час найде кожна щира патріотка, що коли так скучно й нудно, го товариство найкраще місце для неї, і т. д.

Туга за товариським життям що є в кожній людині, виявляється більш у жінки в середньому віці, коли вона вже дітей підховала, і обтряслась з тих малих турбот які звичайно малі діти приносять. Дітей вона вже видала заміж і поженила, в хаті стало пусто, вона потребує товариства. Ми тут в Америці вже не є молоді, отже тим більш потребуємо зійтись, порадітись, потребуємо товариства й товариського життя.

Колиб було у нас добре зрозуміння товариського життя, то певна річ що теперішні членки моглиб дуже скоро знайти й придбати для СУА багато нових членок. А колиб вони взялись до праці зараз, то ще до кінця року СУА таки поважно зрісби у числі нових членок.

Це пишемо до всіх членок СУА, й апелюємо до них щоб прийняли це як свій патріотичний обов'язок і щоб постановили собі так працювати не один місяць, але кожного місяця. Нехай кожна членка і кожний відділ СУА викажеться що сповнив своє завдання, й що придбав нових членок. Працюйте, й пишіть про осяги вашої праці до Централі СУА, й до Нашого Життя, так щоб праця активних членок і відділів збудила других, які досі були неактивні.

Памятаймо що зріст числа членів це є основна річ для кожної організації, й що це є також велике патріотичне діло, бо коли наша організація буде дійсно велика і сильна, вона зможе багато більше зробити доброго для української справи в Америці й для українського народу в Європі. **Центрاليا СУА.**

голосування у міських виборах. Сузан Б. Антоні померла в 1906 році.

Два роки тому в Рочестері заснували товариство "Сузан Б. Антоні Меморіал, Інкорпорейтед" який купив дім в якому жила Антоні, при 17 Медисон стріт, на музей її імені.

Тепер Керрі Чепман Кетт, яка має 87 літ, й яка є головою Нешенел Америкен Вуман Соф-фредж Ассосіейшен уже 40 років, жертвувала 1,7000 дол. на сплату решти моргеджу на тім домі, й 1,000 дол. на фонд для

збереження цього дому як музею, на памятку боротьби американської жінки за рівні права.

МИХАЙЛО Ф. НАСБВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320

Обслуга в день і ночі

Олена Пчілка

* 17 ЧЕРВНЯ, 1849—† 1 ЖОВТНЯ, 1930

Ольга Драгоманів Косачева, відома в літературі як Олена Пчілка. Мати кількох дітей, людина енергійна і всестороння, яка справді не даром позичила собі ім'я від найбільш працюючої комахки. Походила з роду Драгоманових, родини, серед якої збереглися сильно українські традиції. Вихована під проводом свого брата Михайла Драгоманова; але силою обставин зв'язана з рідною землею, тому яркіша і більш послідовна у своїм націоналізмі.

Її зацікавлення народною творчістю, українською мовою й літературою, її журналістичний талант, видавничу діяльність, та літературна творчість до останніх літ довгого життя (1849-1930) дають право зачислити її до найбільших постатей культурно-політичного життя України. Олена Пчілка це найбільш помітна національна діячка минулих днів, в добу коли інтелігенція в Україні була захоплена соціалізмом спровадженням з чужини. Вона була демократкою й феміністкою.

Ольга Драгоманів народилася в Гадячі, на Полтавщині 17 червня, 1849, вчилася в Києві, в 1868 р. одружилася з Петром Косачем, і виїхала з ним на Волинь. З того часу починається її громадська і письменницька діяльність.

Живучи в Рівному, Луцьку, Ковелі й Колодяжному, на Волині, вона мала нагоду заприятелювати з селянством, пізнати його життя й звичаї. Вона носила селянський народний одяг, засновувала українські громадські читальні, та збирала народні узори вишивок, тканин та писанок, які в 1876 році видала як першу свою науково-етнографічну працю п. з. "Український Орнамент". Перекладала українською мовою твори Гоголя, Пушкіна, Лермонтова, дописувала до "Зорі", "Дзвінка", "Бібліотеки для молоді".

У 1872 р., по дорозі до Відня, Олена Пчілка задержалась довгий час в Галичині, де позналася з першою західно-українською письменницею, Наталією Кобринською, і з нею узялась видавати альманах "Перший Вінок", у червні, 1887 р.

Кращі з оповідань Олени Пчілки є: "За правдою", "Товаришки", "Світло правди й любові". В 1881 р. видала "Сушена не очужена" жарт в одній дії, в 1884 драму в 4 діях "Світова річ", а в 1886 збірник своїх віршів п. з. "Думки мережанки" Писала також літературні студії про типи в українській словесності, про українські колядки, розвідку про письменни-

кві Михайла Старицького і Олександру Стороженка.

Багато дала Олена Пчілка своєму народові, але найбільший дар це її дочка Леся Українка. Вона виховала собі товаришку й співробітницю, а своєму народові славу поетку. У виховання своїх дітей, особливо Лесі Українки вона вклала всю силу своїх бажань, дум і мрій, тих питань і рішень, що їх переживало покоління яке прийшло у глуху ніч 70-тих років і діждалося першого подиху волі в 1905 році. Тоді то облекшено цензурні умовини в Україні, й Олена Пчілка зачала видавати часопис "Рідний Край" у Полтаві, а потім в Києві, який російська влада закрила в 1914 році.

Після смерті Лесі Українки жила Олена Пчілка в Гадячі, в молодшої дочки Оксани. В 1924 р., в часи ославленої "українізації" українців, Олена Пчілка працювала в Українській Академії Наук в Києві.

Нові умовини життя, й система нового режиму пригноблювали її невимовно. Олена Пчілка умерла в 79 році життя, в 1930 році.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В ВЕРЕСНІ

Пресовий фонд:

Відділ 8 СУА, Бронкс 10.00
Відділ 48 СУА, Філадельфія 5.00
Анастасія Королишин, Детройт 2.00
Пелагія Дурановська, Філадельфія 2.00
Ева Вовчак, Філадельфія 1.00
Пелагія Малиновська, Філадельфія 1.00
Анна Бегедза, Філадельфія 1.00
Йоанна Котовська, Пайн Біч 1.00

Річна вкладка:

Відділ 48 СУА, Філадельфія 20.00
Відділ 53 СУА, Бруклін 20.00
Організаційний фонд:
Відділ 48 СУА, Філадельфія 5.00
Відділ 53 СУА, Бруклін, 5.00

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ В ВЕРЕСНІ

А. Королишин, Детройт 2

ГОЛОС УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ З РАДЯНСЬКОГО СОЮЗА

(Докінчення)

Найбільш ударів зазнали ми в роках 1937 і пізніше, коли то большевики повели генеральний наступ на все, що українське, коли поголовно почали винищувати українську інтелігенцію під закидом приналежності до Союзу Визволення України. Під той закид попали також і наші батьки, з яких кількох розстріляли, а більшість заслали в Сибір. Хвилини, коли батьків забирали нам з хати, остануться найбільш трагічними в нашому житті.

Хоча в більшості большевики не могли конкретного нашим батькам доказати, всеж таки одних вивезли, а другими наповнили невідомі ще до тепер братські могили.

Хоч ми молоді іншого світа не бачили, бо за большевицької влади було це неможливе, хоч в школі втовкмачували нам що найкраще, найсвобідніше живеться людині в ССРСР, вже тоді зродився у нас сумнів у правдивість цього всього. Нам здавалось, що українці більше ніде не живуть крім ССРСР, хоч час від часу попадали в пресу вістки про українських націоналістів, що хочуть знищити ССРСР, то щойно в 1938-1939 р., в часі повстання Карпатської України появилось більше різних вісток про українців поза межами ССРСР, про українську еміграцію.

Війна 1939 р. відкрила нам двері в світ. Після заняття совітськими військами Західної України (Галичини) у вересні 1939 р. багато наших знайомих головно шкільних товаришів, що були покликані до війська, оповідали нам про інший, кращий світ, про те, як працюють та живуть люди поза межами ССРСР. Ми мали нагоду говорити тоді особисто з деякими українцями зі Західної України. Ми почули від них багато нового, познайомились з їхньою боротьбою під польською окупацією. Всі говорили про війну з німцями.

Прийшов 22 червня 1941 р. Під сильними ударами німецької зброї почав хитатися Світський Союз. Треба отверто признати, що українці прийняли війну з Світами з великою втіхою, бо думали, що завалиться врешті та страшна тюрма народів. Упадок совітів був близький та німці замість прихильно поставленому до себе народові дати волю, почали

масово винищувати українську інтелігенцію, яка не хотіла гнути карку в нове ярмо, а яка на власній землі хотіла будувати вільне життя. Проголошення самостійності України у Львові зробило і на нас велике враження. Із большевицькою жорстокістю почали німці винищувати українську провідну верству, почали прилюдно вішати та розстрілювати як чоловіків так і жінок — ба навіть дітей сдох полів. Німці замість сподіваної полекші, принесли нову неволю. Вони почали масово вилловлювати молодь на каторжні роботи до Німеччини. Відбувались формальні лови на людей; хто опирався або тікав, того стріляли, або відсиляли до концентраційного табору. Спеціально вилловлювали вони молодих дівчат, якими поповняли, проти їх волі, німецькі публичні доми. Дуже часто приходило до родинних трагедій. Бувало й таке, що батьки окалічували своїх дітей, щоб тільки охоронити їх перед висилкою до Німеччини.

За цілий час побуту німців в Україні, не дозволили окупанти на відчинення ані середніх ані вищих шкіл. Відкрито лиш школи народні та фахові курси щоб випродукувати робітників яких Німеччина потребувала.

Лиш небагатьом вдалось
(Продовження на Стороні 8-ій)

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

ЖОВТЕНЬ

- 1 1187 помер князь Ярослав Осмомисл
- 1 1930 померла письменниця Олена Очілка
- 4 1930 померла артистка Марія Заньковецька
- 7 1928 посвячення Народного Дому в Ужгороді
- 9 1862 помер кошовий Війська Чорноморського Яків Кухаренко
- 10 1893 помер український байкар Леонід Глібів
- 13 1866 помер письменник Петро Артемовський-Гулак
- 20 1714 нар. письменник Яків Головацький
- 26 1922 помер письменник Орест Левицький
- 29 1773 Чуднівська умова
- 29 1794 помер філософ Григорій Сковорода

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE. INSURANCE

**2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.**

По одній передплаті: В. Навроцька, Філа., Марія Лабяк, Філа., С. Круг, Бруклін, С. Семерен, Дітройт, Й. Котовська, Пайн Біч.

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ—151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

Only You Are Left

First, remember the date — February 22, 1947.

Now. If you were a person who refused to give up your right to speak your mind — whether to praise or to criticize; if you were the kind who insisted on worshipping God, if you so chose, and how you chose; if you are a normal person who would like to live a life free from fear and free from poverty and want — why you would be an American, surely.

You might also, however, be one of the 300,000 Ukrainians in some Displaced Persons Camps in Europe. You might be one of these people who refuse point blank to return to an existence of terror under a government whose tenets do not acknowledge the Four Freedoms.

And that is their only crime — their democratic ideals.

If you were one of these 300,000 Ukrainian D.P.'s, you would be punished and hounded for this 'crime,' the way they are being hounded by the totalitarian Soviet regime which seeks to annihilate their democratic ideology.

You would not be permitted to call yourself by your true name. Paradoxically, with Ukraine supposedly represented among the United Nations, there are no Ukrainian people in European camps — as Moscow would have the world believe.

You would not be permitted to write letters in your own language.

You would have an uncertain future. The morrow might bring a forced return to the Soviet Union that spells oblivion, or it might bring a passport to America that spells freedom.

You would be needing winter clothes soon — a host of friends, who would raise their collective voice in your behalf where it would be recognized and heard and heeded. A voice that would stay the Soviet arm of vengeance. A voice that would insist and fight for rights.

If you were one of these 300,000 Ukrainian D.P.'s, where would you turn for help?

Of course — to Americans — to people who have the same thoughts and the same ideals. To Ukrainian Americans especially, to the people who stem from the same common stock — the stock that produced their common democratic ideals.

You are a young Ukrainian American. You are one of the young people who are busy organizing clubs, running dances, staging concerts and rallies and conventions and plays. Would you let your Ukrainian kinsmen down when they need you most? Do you recognize an obligation? Do you clearly see your duty to dedicate all or at least a large part of the proceeds of our Ukrainian American affairs toward aid for these unfortunate people?

Of course you do.

You may be assured, from the reports brought back from these European D.P. Camps by Dr. Walter Gallan, President of the Ukrainian American Relief Committee after his visit there, that these people are truly worthy of saving. You may be assured that the bales of clothing, shoes and food, at present representing over half-million dollars, are reaching their proper destination, through excellent channels. You might be pleased to know that a Ukrainian Relief Building stands in Paris, governed by the U. S. Embassy, and that it flies the American flag. You might remember that that flag is the beacon of hope for our Ukrainians.

You will be pleased to know that this Relief Committee, existing with full American privileges, is known and recognized the world over. That it has committees working full blast in all the countries of Europe outside Soviet control.

You will know that the Committee needs more help, more clothes, food, money. There is a Committee in your community. Let them know you are going to help. If there is not such a committee, why isn't there? You can send your contributions direct to the Relief Committee.

February 22, 1947. That is the date of the next convention of the Ukrainian American Relief Committee. At this convention, young Ukrainian Americans will have an opportunity to report on their efforts and their contributions to this worthy cause.

There is just four month's time.

FIRST POST-WAR UKR. YOUTH RALLY

With 225 young Ukrainian Americans attending the first post-war Ukrainian Youth Rally, held under the auspices of the Ukrainian Youth League of North America, at Bridgeport, Conn., over the Labor Day weekend, loyalty to the United States was shown in the unanimous passage of a resolution urging this country to press for world-adoption, through the United Nations, of the democratic ideals as advocated by Lincoln and Wilson.

Using as the theme of the Rally "The Revival of League Activities," the Rally offered a series of interesting addresses by prominent young Ukrainian Americans including the League president Joseph Gurski, the young choral director Boris Hop-tiak, Anne Chopek attorney, ex-Capt. Joseph Lesawye, John Evanchuk, Theodore Shumeyko, Sophia Demydchuk and John Kolatylo. Subjects included activities of the League, sports, veterans and Ukrainian culture. The resolution followed an address on "Our role in America's Peace Effort."

A banquet and dance held at the Stratfield Hotel, the Rally's headquarters, followed the first day's session, while a sport hop concluded the Rally program on the second day.

The chorus of the Connecticut Youth Organization, hosts of the Rally, gave a 15-minute broadcast of Ukrainian songs over radio station WICC, preceding their appearance at the banquet.

The resolution as well as pictures of the affair were given wide publicity in the local papers.

"AMERICAN SLAV" CONGRESS SCORED BY REECE

As reported in the N. Y. Times, Carroll Reece, chairman of the Republican National Committee, in a public statement called the attention of the State Department, to the presence of the Polish and Yugoslavian ambassadors to the United States at the meeting in Madison Square Garden, N. Y., sponsored by the American Slav Congress.

Mr. Reece declared that the meeting was "an unabashedly open Soviet propaganda meeting. The impudent use of American soil by these Soviet forces to propagate support of Soviet foreign policy, plus the attendance of two Ambassadors, deserves the close scrutiny of the State Department and I hereby suggest that an investigation be made by that agency," he concluded.

Present at the Sept. 22 Congress, were the five delegates from Soviet Ukraine now touring the eastern states, Ivan Patorzhynsky, Zoya Hayday, Andrew Malyshko, Semen Stefanyk and Luka Palamarchuk. Of these five, Brock Pemberton, when invited by an American Communist organization to become a member of a committee to welcome them, replied: "My suggestion is this: Pack them all in a U. S. plane and send them circling over Yugoslavia."

Knowledge cannot be stolen from us. It cannot be bought or sold. The sheriff may come and sell our furniture, but he cannot lay the law's hand upon the jewelry of our minds.

Buritt.

HALLOWEEN DANCE

tendered by

DAUGHTERS OF UKRAINE

Branch 53, Ukrainian National Women's League of America, Inc.

to be held at

UKRAINIAN NATIONAL HALL

216 Grand Street — Brooklyn, New York

SATURDAY, OCTOBER 26, 1946

featuring

BEN JABBEE & HIS RADIO ORCHESTRA

Dancing 9 to 2

Tickets 85c tax included

LET'S STOP BEING ISOLATIONISTS

By Jeanette Skuba

(Conclusion)

At the invitation of Miss Romanchych and Mrs. Paul Hutzulak, who represented the Ukrainian Canadian delegation, Mrs. H. Lototsky, President of the American-Ukrainian Women's Association; Mrs. C. Olesnicka, former editor of the Association's periodical, "Our Life"; Miss Maria Klachko, and Mrs. Cherniak, were present as participating observers.

'Friendship and Good Citizenship'

As I sat through the sessions, listening to the various ideologies I was more curious than ever to know how the Ukrainian Canadian women achieved national recognition which resulted in their participation as a group in the discussion of world problems. I determined to ask Miss Hanka Romanchych. As I understand the story told, the reply can be summed up into "friendship and good citizenship." The Canadian Ukrainian schools are springboards toward good citizenship. Ukrainian Canadians enrich Canada by having a good background and knowledge of their Ukrainian heritage. Interest in civic, social and economic problems of their country is emphasized. They are members, individually and as groups, of various Canadian social, fraternal and civic organizations. Through mutual cooperation and interchange of ideas, they create opportunities to widen their circle of friends whom they acquaint with the Ukrainian cause.

I pondered over this preparatory course through which the Canadian women travel and I understand how they achieved national recognition. Let us take for instance a casual acquaintance. This person may not at first interest us, or we them. However upon meeting them a second or third time, and, especially, if there is an opportunity for exchange of ideas, we leave that acquaintance with the feeling that we like them better. Why? Because we have been drawn closer to them; we have become better known to each other, through mutual sharing of thoughts and ideas. If we, Ukrainian American women, widened our circle of friends among all nationalities of women, would we not find it easier to plead the cause of Ukraine before the world?

Considering we are a young "immigrant" group in the United States, it is conceded that considerable progress has been made up to the present time, but not enough to justify our being accepted into membership of a national organization, not to speak of a position among great na-

tions of the world.

We are, it appears to me, isolationists in matters that concern our social and political lives. We know the tragedy of Ukrainian history, the present plight of our less fortunate brothers, our country, etc. We hold rallies, protest meetings, stage parades, concerts, folk festivals, etc., all in the hope of attracting sympathetic ears other than Ukrainian. Still we make no great progress. We are not heard. We try to interest the American press. They show no interest in our social and political opinions. We have proof, however, that the American press is well acquainted with our history and problems. It can probably divulge more information about us and our problems than we can ourselves. Still it is deaf to our overtures. Why? What is the reason?

Isolated and Selfish in Our Interests

The answer is that we have isolated ourselves. We are selfish in our interests. We show little, or no interest, in other nations or world affairs. If we will broaden our outlook on the world we will have broadened our national ideology. We must understand why the other fellow does not want to help us. We must first help ourselves, for "God helps those who help themselves." We must want to be good citizens of a world community, not of Ukraine alone.

We have a two-fold duty to perform. First, as Americans, and secondly as Ukrainians. As Americans we should take a vital interest in our government, its leaders, our schools, society and economy. Our duty as American citizens does not end with our going to the polls once ever so often and casting a disinterested blind vote. We should know our candidates, their background, platforms, and see that the candidates carry through. This is achieved by being active members in political organizations, reading newspapers, attending lectures, etc. There are many other ways by which a person can keep up his status of good citizenship. This same principle applies to our duty as good Ukrainians.

True, not all individuals have the time or inclination to follow this plan through individually, but most of us are members of some organization. These organizations should have plans on their agenda by which they bring important news summaries to attention of their members.

Every woman should belong to some organization, not only to be well informed herself, but for the

benefit of her home, her children and the security of her future.

Very often we hear people say that the Americans consider us "foreigners." This is not true. This is a complex with people, particularly with Ukrainians. If we make it our business to know Americans and permit the Americans to know us and the problems we are trying to solve, there will be no "foreigners" among us. We will all be neighbors and one big community. The greatness of an individual, organization or nation depends on his or its outlook. We must take on more of an international viewpoint to prove thereby our national character, worthy of equality and consideration at round table discussions of world affairs.

The Pledge

Stop being isolationists, women of Ukraine. We have nothing to hide and nothing to be ashamed of. Let us be realistic. Let us forget our personal prejudices. This is not the time to dwell on personalities, or "isms." Let us see to it that from this conference forth a Ukrainian woman will always be included in discussions and drafting of plans in national and international affairs. Let us all take this pledge:

"I shall do all that lies in my power to fulfill the responsibilities of good citizenship in a world community: (1) by urging the active participation of qualified women in local, state, national and international government; (2) by using my ballot, always, for the benefit of the greatest number; (3) by protesting immediately to my government against any encroachment upon the human rights and fundamental freedoms of my global neighbors, anywhere; (4) by demonstrating in my home and community, my firm belief in the precept of human brotherhood as the foundation of a lasting world peace. This is the program I gladly adopt as the minimum of my obligation to society; but I shall seek constantly, other ways of strengthening the hands of men and women of good will everywhere for the betterment of the human race — so help me God."

"Do you know it for sure?" Remember that phrase from your childhood — and how important it was? It differentiated between

ПОШУКУВАННЯ

Матвій Чолій із Довгої Войнилівської, пов. Калуш, пошукує свою тіточку сестру **Магду Маліборську**, замужню (здається) Гринчишин із Станькова повіт Калуш та рідних, сусідів і знайомих із Довгої Войнилівської.

Зголошення слати на адресу: **Matvij Czolij, Camp UNRRA DP. 148, Landek-Tyrol, Austria.**

Колісник Анастасію, замужем Євджек, з села Розгадова, повіт Зборів, що виїхала до Нью Йорку 1910 року, і **Луців Теклю**, з Розгадова, пов. Зборів, шукає Анна Руда, вчителька, вдова з дочкою. Адресувати: **Anna Ruda, D.P. Camp UNRRA 148, Landek in Tyrol, Austria.**

Стефанів Івана і його маму **Розалію**, з села Вороблевичі пов. Дрогобич, в Америці від 1912 року шукає **Стефанів Павло**, тепер на скитальщині. Зголоситися до:

Mrs. Irene Wolansky, 827 N. 7th St., Philadelphia 23, Pa.

Др. Юрій Савчак шукає сина **Романа Дамяна Савчака**, який пропав в 1941 р. зі Львова, а тепер має перебувати в Америці, правдоподібно в Нью Йорку. Писати:

Dr. Julian Sawchuk, Gr. Cath. Pfarant, Wien I Rimergasse No. 1, або: Wien IX, Kolingasse 15. T. 10.

Ганчар Ярослав, син Теклі зі села Кутище, Врідщина, шукає тітку **Войтас Анна** і її дітей: сина **Антін** і доньку та інших рідних і знайомих. Адреса:

Hanchar Yaroslav, DP. Lager, UNRRA Team 631. Munchen-Feldmaching, Bar. 15, 2. 6. Germany, Bavaria.

Осип Маланчук зі Збарова (Кабарівці) просить друзів, знайомих й односельчан відгукнутись на адресу:

Osy Malanchuk, DP. Camp 4, Lesenfeld 21 in Salzburg, Austria.

the things we glibly said or repeated and those things which we knew from actual first hand knowledge.

I wish we needn't have let politeness cause us to drop the phrase as we grew up. I wish it were still possible to say "Do you know it for sure?" to those people who are so prompt and definite about every and all situations.

Rutth Taylor.

NEW YORK'S BRANCH 1, OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE

invites all friends to their

FALL DANCE

SUNDAY, OCTOBER 6th, 1946

ST. GEORGE SCHOOL AUDITORIUM—217 E. 6th St., N. Y. C.

EXCELLENT MUSIC—ADMISSION 65 CENTS

The Committee announces that the \$25 prize will be awarded at this affair and requests all books to be returned in time.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

БРОНКС, Н. Й.

День Батька

Ще в червні ц. р. відділ 8 СУА в Бронкс уладив концерт і баль в честь батьків, яких обдаровано дарунками. Концерт відкрила голова відділу п. Марія Гілета. Після американського гимну, хор під проводом Ілії Гупало відспівав кілька українських пісень, а мала Тая Люлик і Йосиф Сінковський декламували молитву за батьків, яку зложила п. Ева Корпало. З черги Меріон Перок танцювала коломийку та циганський танок а Марія Марко забавляла гостей грою на фортеп'яні. Відспіванням українського гимну й многолітствія для батьків, хор закінчив концерт.

Приготуванням свята занялися щиро п. Ева Хомів, секретарка відділу, і за вдалу програму ми її дуже вдячні. Уряд і членки 8 відділу дуже вдячні хором і тим нашим членкам що їх внуки взяли участь і прикрасили свято в честь батьків. До промови покликано п. Еву Корпало, касірку відділу, яка у теплих словах розказала про сирітки скитальців та просила приявних зложити свої жертви на ту ціль. Збірка принесла 56 дол., які висилаємо до ЗУА Допомогового Комітету у Філадельфії. Щира подяка жертводавцям а членкам велике спасибі за працю в кухні, а саме пані: А. Ковалишин, М. Форгач, Г. Восс, К. Сінковська, А. Гурашевська, М. Дідоха, М. Туранська, М. Бобецька, К. Дроздик, Д. Дуда, С. Андрушин, К. Влох і А. Ерет.

Жертви зложили: К. Лючка 10 дол.; по 5 дол.: пані Дуда, Іван Бук і п. Ерет; по 2 дол.: п. Дзума і п. Андрушин; по 1 дол. п. Соник, п-ні Вішук, Стравс, п. Мисак, п-ні Путяк, Залевська, Москалюк, Міколов, Вусе, Гелен Марк, Хемен, Ш. Форгач, М. Бобецька, Влох, Морозович, Ткач, Стрімковська, Свенсон, Тобайчук і Ева Хомів, панове: Траждяк, Ярмович, Меркер, Іван Дикі, М. Трацко. Дрібними 2 дол. Разом 56 дол.

Збіркою зайнялися пана Свенсон, Олена Вусе і Ева Корпало.

Уряд 8 відділу СУА.

БРОНКС, Н. Й.

На перших повакаціях зборах 8 відділу СУА ухвалено започаткувати сезон осіннім балем з якого дохід має піти на спровадження сиріт скитальців з Європи.

Баль буде в суботу 12 жовтня (Коломбос Дей) у церковній салі при Вашингтон евенк на котрий запрошуємо всі околочні організації, та всіх місцевих громадян і громадян. Гарну забаву і буфет приготов-

ляє комітет, щоб гості якнайкраще забавилися, а при тому був деякий прихід на гуманну ціль помочі дітям скитальців і уладження кращого життя для них в новому світі.

ДОПИСИ

ПОДУМАЙМО І ПОМОЖІМ

В "Нашім Житті" за місяць вересень, в редакційній статті "Невикористані Сили" читаю, що чуємо часто нарікання що наші часописи не вмюють піддержати звязку з читачами, та що читачі не подають овоїх завваг. Ця стаття спонукала мене висказати свою думку про редакційну статтю в "Нашім Житті" за серпень "За Нові Права для Жінок". Вважаю, що вона надзвичайно цінна і на часі. У ній згадується між іншим, що американське жіноцтво здобувало і здобуває свої права при помочі великої сили жіночих організацій в яких на жаль українське жіноцтво не брало і не бере організовано жадної участі. Приналежність до американських жіночих організацій яка для нас як меншин є незвичайно важна, ми не оцінили й не допилювали.

Створивши одну самостійну українську організацію.

Союз Українок Америки, ми не доложили усіх можливих старань щоб зробити її великою й могутною, а так і речником українських справ у тих колах, які як бачимо мають силу і впливи.

В статті згадано, що багато всекраєвих американських організацій є членами міжнародних жіночих організацій, які виводять важні соціальні й політичні справи на світову арену й добиваються прав для жінок усіх націй і держав.

І тут знову нас нема. У статті згадується теж що ми мусимо подбати про поширення С.У.А. Збільшити число відділів і членок у відділах, щоб наша організація мала силу й змогу заступати українські справи через американські всекраєві й міжнародні організації.

І ще, незалежно взятися до діла тепер. Перед українками в Америці є добра нагода сповнити наше завдання для наших рідних тут і за морем.

Стаття редакційна заслугоє на велике признання, і треба щоб гол. управа СУА приступила до організування відділів по містах, як можливо післати організаторку СУА з обїздкою по громадах а відділи щоб пішли тій акції на зустріч. Тоді дійсно СУА сповнить завдання на користь і поміч своєму українському народові.

ПАРАГВАЙ

Часопис "Перелом" з Буенос Айрес, (Аргентина) подав що уряд республіки Парагвай згодився прийняти 100,000 українських збігців з Європи, й подати їм поміч у переселенні.

Гадаємо що буде цікаво нашим читачам довідатися дещо про ту далеку країну, й тому подаємо оце короткий опис Парагваю.

Республіка Парагвай, у Південній Америці, граничить на півночі з Болівією і Бразилією, на сході теж з Бразилією, на полудні й заході з Аргентиною. Вона і Болівія це одинокі країни в Південній Америці що не мають доступу до моря.

Парагвай це невеликий край, його простір коло 75,000 квадратних миль, а населення має приблизно 1 мільон людей. Сто-

Подумаймо членки Союзянки над тою важною справою і своєю працею поможім у цім важнім ділі.

Анастасія Королишин

Детройт, Міш.

З ВЕСІЛЛЯ НА СИРОТИ

На весіллі п. Данила і Анни Хомів що відбулося в домі родичів молодого в Бронкс, Н. Й., гості не забули про українські сироти в Європі. На заклик п. Василя Павлюка приявні зложили 23 дол. Збіркою занялися пані Анна Сімковська і Ева Корпаль. Жертви зложили: Данило і Анна Хомів 3 дол.; по 2 дол.: Василь Павлюк і жінка; Теодор Сімковський і жінка; Анна Хоркава і син. По 1 дол.: Марія Гілета, Іван Корпаль, п. Хомів, пані Дроздик, О. Патер, Т. Галатин, Анна Фігурська, К. Газда, Роза Цимбрівська, Іван Нотупик, пан і пані Франчар, Анна Морозович, Марія Форгач, Реберт Власе.

Ева Корпало.

лиця Асунсіон має понад 100,000 населення.

Але у вирішенні спору з Болівією в 1938 р. вона дістала майже цілу пустиню Чако на півночі, що займає ще коло 100,000 квадратних миль простору. Пустеля Чако повна нетрів, дебрів і багнищ і цілком незалюднена. Значить, від 8 років Парагвай простором більш як подвоївся але людність його не збільшилася.

В Парагваї державна мова є еспанська, релігія римо-католицька, але й інші релігії є толеровані. Людність еспанського роду, індіани гварані (які ще досі говорять своєю гваранською мовою), й нігри.

Шкіл, залізниць, телефонів у Парагваї мало. Промисл слабо розвинутий. Вивозять відти деревина, шкуру, помаранчі, тютюн, бавовну, а теж м'ясові продукти. Фінансово держава стоїть зле, бо в бюджеті на 1943 року рахували коло 3 мільони прибутків, а з 5 міль витрат. Грошова одиниця є гварані, що вартує приблизно 30 американських центів.

Підсоння в Парагваї гаряче, пів-тропікальне. Поверхня — хвилюючі рівнини, на горах великі ліси що є найбільшим багатством країни.

Парагвай має республіканську форму влади. Конституція з 1870 р. була змінена через референдум в 1940.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Посипавши плями з чоколаду та з какао боровим квасом, і сполокавши у воді з салом'яком (амонією), усунеш їх.

Як спариш собі руку, то найліпше зараз намастити білком. Перестане боліти, а рана як не стверта загойться дуже легко.

Як почепиш випрані фіранки на прутті від фіранок, то будуть рівні без прасування.

У В А Г А ! ФІЛАДЕЛФІЯ І ОКОЛИЦЯ У В А Г А !

ЗАХОДОМ ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Драматичний Гурток ім. Лесі Українки

відограє надзвичайно веселу комедію в трох діях п. з.

"ПАН МАЙСТЕР КОПИТКО"

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 27 ЖОВТНЯ, 1946

В УКРАЇНСЬКІЙ ГАЛІ

847 Норт Френклин вулиця

Філадельфія, Па.

ПОЧАТОК ГОД. 6:00 ВЕЧЕРОМ

ПО ВИСТАВІ ЗАБАВА З ТАНЦЯМИ

В виставі беруть участь найлучші сили драматичного гуртка, ними є: Семен Личак, Марія Григорець, Катерина Ярош (Михайло Сеніч, Михайло Луцик, Катерина Злупко, Василь Костюк, Олекса Зайшлий, і Іван Білінський.

Режисерує п. Митро Пасічник—Суфлірує п-ні Софія Паньків

Отже не минайте щось надзвичайного, прийдіть і других покличне з собою, а не пожалуйте. Бо Союз Українок Америки старається всіма силами всіх задоволити. Тому ще раз просимо прийти і тим самим помогти доброму ділу, бо Союз Українок Америки веде велику працю для добра свого народу. Не забувайте дня, години. Забавимось як в одній родині.

Ю. М. Шустакевич

Фіалочки

(Переказ)

Місяць задумано мандрував по небі і наближався в свояси. Він геть побілів, наче старенький дідусь. Перед ним воскресла червоною загравою могутча сила сонця і послала перші лучі на круглу землю. Ще трошки, ще хвилинка і дідусь пішов спати.

А сонце цікаве як дитина — що там твориться на землі? Воно заглянуло у квітник і своїм тепленьким промінням, наче дитина ручкою, торкнуло дрімучу ледію. Вона задрожала, відкрила глибокі очі і привітно усміхнулась до сонця. А воно бігло даліше і будило усіх жителів квітника. І нараз все ожило, все будилось, дихало пахощами й красою! Скільки різного квіття, барви! Скільки весни-життя!

Аж ось на легких крилах завітав збиточник, ранній вітрець і жартівливо шепнув: Гей красуні... сподійтесь гостей знатніх! Вельможа до вас завітає і котра з вас найкраща — золотим серденьком її обдарує!

Заворушилися квітки, наче до весілля панночки! Шепотом понеслась новинка по квітнику: Вельможа... вельможа до нас завітає!

І почався справжній рух і приготування. Кожна з них — здавалось — про це тільки думала, якбито придобатись вельможі і достати золоте серденько.

Стрункі мальви, що все мають великі претенсії і все заглянуть, зависно гляділи на пахучі рожі. Вони ніколи не мали чудової рожаної ароми і гордо колихали повними головками. Білі романи і червоні маки дивились на себе рівнодушно, кожне певне своєї краси. Оксамитні братки витріщались на всіх розумними очима, начеб хотіли говорити: Дарма голубоньки, що ви так чепуритесь! Золоте серденько — для нас! Чорнобривка дуже молола хвостиком і скоренько причісувала свої дрібні листочки. А скромна фіялка спокійно вмигалась ранньою россою. Тільки астри, мій Боже, якіж пелехаті! Між ними увихається вітер та все дрочиться з ними, а вони тріпочуть роловками на всі боки, як цокотухи язиками!

Та в тім шепнула струнка мальва:

Гей подруженьки — чи чуєте? Вельможа йде!!

Вельможа вельможа — шепотом понеслось по квітнику і все втихло. Вітрець притаївся за кущем бозу і вижидав.

Чи чуєш кроки — захапано промовила чорнобривка до фі-

ялки.

Так, чую — відказала фіялка. На превелике здивування квіток, по землі ступала старенька знеможена бабуса а наблизившись до гуртка чорнобривців, сказала:

Ох якіж ви гарненькі! Дай зірву собі кілька на китичку. Може відрадніше мені стане у моїй старості!

О ні, ні — закричали чорнобривці! Не тепер, не тепер! Іди собі геть бабусю, ми ожидаємо знатного гостя. А зрештою нарви собі — фіялок. Їх є багато. О так бабусю! Ми фіялочки з радістю зложимо тобі китицю. Бери скільки хочеш — шептали стиха дрібні фіялки. Бабуса нахилилась до них і її лице радісно засіяло.

За хвилину біля чорнобривки впала з умління голодна пташка і просила: Дай насіння бо гину з голоду!

Змахнулась чорнобривка і нервово закричала:

Ні, ні, в мене немає ані зернятка! Я вижидаю вельможі, так чимже його я прийму?! Візьми в нас насіння, в нас є обильно — промовили спокійно фіялочки. І пташка дзьобала дрібне насіння фіялок і нарібаралась сил.

Пізно в ночі, стомлені цвіти сонно позіхали збираючись на спочинок, коли нараз почули:

Води — води! Хоч краплину води, бо гину!

Це заблукалась з підбитою ногою — жаба і налягаючи на ногу, промовила: Гарна чорнобривко, подай хоч росинку! Ти ціла в росі наче в самоцвітах, а я гину із спраги!

Іди проч, ти потворо — кинулась ідко чорнобривка! Я потребу роси змити свої кучері! Вельможа прийде — іди геть!

На ось, візьми роси від нас, закропись — промовили із спочуттям до бідного сотворіння фіялки. — Пий і спочинь поміж нашими листками.

Та в тім сталось чудо! Потвора зникла а натомісць з'явився — Вельможа! Одітий у шовком-тану одіж, держав у пригорщі золоті серденька, які блистали до місячного світла. Прихильною рукою він розслав золоті серденька, які падали на пахучі пелюстки скромних фіялок і промовляв:

Вам дрібні фіялочки належаться золоті серденька, бо — благородні цвіти і благородні людські істоти є ці, що творять благородні діла!

Тепер вельможа звернувся до чорнобривки, яка із зависти аж пожовкла, промовив: Ти на віки останеш рябенька, запламлена і безсердешна! Стомлений

і болючий я звернувся до тебе о поміч устами старенької бабусі, а ти мене прогнала! Підбитою і голодною пташкою я прохав в тебе поживи а ти відвернулась від мене! Ти несхотіла подати краплину роси спрагненому сотворінню, в якому була моя особа і знова ти прогнала мене!

Так буває і у світі. Живуть благородні люди, які творять благородні діла а між ними живуть і вештаються ці зависні й безсердешні люди, які коять лихо.

ГОЛОС УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ З РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

(Продовження з сторони 4-ої)

пробувати дома аж до поразки німців. В 1943 р., в часі відвороту німців, забирали вони зі собою все працездатне населення. Цим разом не вдалось і нам ухилитись від того нещастя. Під крісами забрали нас з домів та дади нам до вибору: або їхати до Німеччини, або йти як сестри милосердя (всі ми почали медичні студії ще за часів большевиків) до німецьких військових шпиталів. Ми вибрали те друге, бо мали надію, що при тій нагоді дечого

навчимося. Тяжко жилося нам серед німців, бо вони трактували нас, як щось нищого, як "Унтерменшів".

Коли ми довідались, що існує українська дивізія, якої завданням є боротьба виключно проти большевизму, почали ми робити старання, щоб перенесли нас до українських частин. Наші заходи увінчались успіхом і від другої половини 1943 року працювали ми в українських частинах.

Капітуляція застала нас в рядах 1. Укр. Дивізії. Як підчас війни, так і тепер, ділимо ми долю українських вояків, що боролись за кращу долю своєї батьківщини. Пережили ми також часи совітської репатріаційної комісії, яка за всяку ціну старалась забрати нас на "родіну"

Живемо за дротами, однак сильні духом, бо віримо, що прийде вже вкоротці час, коли жовто-сині прапори замахуть над матірню українських городів — Києвом.

В тій вірі кріпимось, та прикладаємо всіх зусиль уняти українським хворим воякам, що знаходяться тут в шпиталі, їхніх страждань.

(Укр. Голос)).

ФІЛІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В ДЕТРОЙТІ, МІШ.

приготовляє

ВЕЛИКЕ СВЯТО ПАМ'ЯТІ

СОФІЇ Л. РУСОВОЇ

української діячки, вчительки й виховниці

ДНЯ 27 ЖОВТНЯ, 1946

В ГОДИНІ 1:30 в Українськiм Народнiм Домi,
при Мартинi Мiшiген, на Вестсайд, а
В ГОДИНІ 6:30 в Українськiй Хатi, при Грейлінг,
в Гемтремку

Свято приготується таке як публіка любить, з двогодинною програмою, вибраними музично-вокальними точками. Промови виголосять Др. Юрій Русов, син С. Русової і його дружина, які недавно приїхали до Америки зо скитальщини в Європі. Також буде модерна артистична сцена з портретом пок. Софії Русової.

Просимо! Кличемо! Прийдіть усі масово на це свято. Ввесь дохід призначений на спровадження сиріт України зо скитальщини.

За уряд Філії СУА

Ірина Козаченко, голова,
Анастасія Г. Біловус, писарка

ІВАН ГАСИН

Широко знаний український
ПОГРЕБНИК

Совісна і чесна обслуга здобула
для нас ряди нових приятелів
Бідним родинам обслуги не
відмовляється

КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНО

HASYN FUNERAL HOME

2241 N. Broad St. Philadelphia 32, I
STE. 1418—STE. 1234